

Arrest

nr. 211 650 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 2 april 1992 te Zager, zoba Maekel, in Eritrea. U bent etnisch Tigrinya en heeft de orthodoxe religie. Vanaf de leeftijd van acht jaar ging u naar school. U deed de basisschool in uw geboortedorp Zager en de middenschool in het dorp Dek Seb. U liep school tot de negende graad, die u in de stad Serejeka doorliep. Daarna stopte u met school aangezien u huwde. U huwde op 31 januari 2010 met H.A.K.. Jullie hebben geen kinderen. Uw echtgenoot was aangesteld in het leger, en verbleef in het kamp van Sawa. In het jaar 2011 ontvluchtte uw echtgenoot Eritrea, vanuit het Sawa-kamp. Hij vluchtte naar Israël en verblijft er sindsdien.

Na de vlucht van uw echtgenoot werd u door de militairen meerdere keren gezocht, maar u slaagde er telkens in u te verbergen. In de maand oktober van het jaar 2012 werd u uiteindelijk gearresteerd. U werd een maand gevangen gehouden en ondervraagd over de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd er ook gemarteld en ze probeerden u te verkrachten. Uiteindelijk werd u na een maand op borg vrijgelaten. Uw grootmoeder had zich borg gesteld. U verbleef nog één maand in het dorp Zager, alvorens u besloot te vertrekken. Uw echtgenoot had u opgebeld en u aangeraden te vertrekken. Hij is ook degene die uw hele reis heeft geregeld en betaald. Hij regelde een smokkelaar die u begeleidde naar de Soedanese grens. Nadien verbleef u een tijd in het vluchtelingenkamp van Shegerab, en daarna bij familie in de hoofdstad Khartoem. U verbleef een maand in Khartoem, waarna uw echtgenoot u opnieuw contacteerde en u aanraade om naar de stad Juba te gaan, in Zuid-Soedan. U reisde richting Juba, en u verbleef er vier jaar. U woonde er en werkte er voor een Eritrees gezin in een hardwarewinkel. Twee jaar geleden verliet ook uw moeder Eritrea, en voegde zich bij u in Juba. Zij woont en werkt er nog steeds. Na vier jaar, raadde uw echtgenoot u opnieuw aan om door te reizen, richting Turkije. Hij regelde voor u een smokkelaar die een vals paspoort voor u aanmaakte. U reisde met dit paspoort per vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Griekenland, per boot. In Griekenland regelde u zelf een vals paspoort om per vliegtuig naar België te reizen. U kwam aan in België op 7 mei 2017. U vroeg asiel aan op 15 mei 2017.

Op 23 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen omtrent uw illegale vlucht uit uw land van herkomst, namelijk Eritrea. U diende op 24 november 2017 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde deze beslissing van het CGVS, in haar arrest van 19 maart 2018. De RvV stelde vast dat u weinig overtuigend kon antwoorden op vragen omtrent uw Eritrese herkomst, die niet op feitenkennis gebaseerd waren. Volgens de RvV was er onvoldoende informatie in het dossier beschikbaar, om te oordelen over uw land van herkomst. De RvV deed geen uitspraak in verband met uw illegale vlucht uit Eritrea. Op 8 mei 2018 werd u opnieuw uitgenodigd op het CGVS voor een persoonlijk onderhoud, teneinde deze onduidelijkheden uit te klaren. Er werden u opnieuw vragen gesteld over uw regio van herkomst, en uw kennis over Eritrea.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit, en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Zo heeft u voldoende zicht kunnen bieden op uw regio van herkomst, namelijk het dorp Zager in de subzoba Serejeka, zoba Maekel (zie notities CGVS 1, p.5-11; zie notities CGVS 3, p.4-9). Dit stemt grotendeels overeen met informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Eveneens zijn uw antwoorden omtrent het schoolverloop in Eritrea (zie notities CGVS 1, p.11-12; zie notities CGVS 3, p.10-11), de publieke feestdagen (zie notities CGVS 1, p.23 en p.24; zie notities CGVS 3, p.11-13), de administratieve indeling (zie notities CGVS 1, p.7, p.9-10, p.12; zie notities CGVS 2, p.3), en de verschillende Eritrese etnische groeperingen (zie notities CGVS 1, p.12-13, zie notities CGVS 3, p.9-10), grotendeels in lijn met beschikbare informatie (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Voorts bleek u ook op de hoogte te zijn van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict dat zich in 3 'rondes' afspeelde, en kende u de figuur van Idris Awate, die beschouwd wordt als de 'vader' van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd die aanving in het jaar 1961 (zie notities CGVS 1, p. 14-15 en p. 23). Eveneens, wist u correct aan te geven dat men in Eritrea, voorafgaand aan een huwelijk, een verplichte bloedtest dient te laten afnemen (zie notities CGVS1, p. 17). **Het dient echter benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren, bij terugkeer naar Eritrea.**

In dit opzicht dient opgemerkt, dat u allerm minst aannemelijk heeft weten te maken dat u Eritrea werkelijk illegaal heeft verlaten. Uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Eritrea zijn zeer weinig waarschijnlijk, zeer vaag en doorspekt met tegenstrijdigheden.

Ten eerste, bleek u **absoluut niet in staat** om meer te vertellen over de details van uw reis, en uw vlucht uit Eritrea. Gevraagd om te vertellen wat u allemaal heeft gedaan nadat u besloot om het land te verlaten, en gevraagd wie u gecontacteerd heeft en hoe u dat heeft voorbereid, stelde u enkel - zeer kort - dat uw man u vertelde om te vertrekken en dat u naar Khartoem bent gegaan (gehoorverslag CGVS 1, p.24). Nadat u werd verduidelijkt dat het belangrijk is om meer details te geven, zei u dat u met behulp van een smokkelaar naar de stad Barentu ging, en dat u van daar te voet vertrok naar [het vluchtelingenkamp] Wedi Sharife, en vervolgens naar [de stad] Kassala reisde. Gevraagd hoe u met de smokkelaar in contact kwam, antwoordde u dat u niets weet en zei u - opnieuw - dat uw man u met hem in contact heeft gebracht. Nochtans, bleek u echter op geen enkele manier een duidelijke omschrijving te kunnen geven van uw ontmoeting met deze smokkelaar. Zo werd u gevraagd wanneer u hem voor het eerst ontmoette, en u antwoordde - herhalend - dat uw man u heeft opgebeld en dat hij zei dat u moest vertrekken, en dat u hem daarna zag. Wanneer u **opnieuw** werd gevraagd om specifiek te zijn, en bovendien duidelijk werd uitgelegd hoe u de vraag zou moeten begrijpen, kon u nog steeds **geen begrijpelijk antwoord** geven. U kon enkel herhalen dat uw man had gezegd dat u moest vertrekken en dat u toen via [de stad] Serejeka naar [de stad] Barentu bent gegaan (gehoorverslag CGVS 1, p.25). Uiteindelijk, nadat u een **derde keer** werd gevraagd waar u de smokkelaar heeft ontmoet, en of u hem in het dorp of reeds buiten het dorp heeft ontmoet, antwoordde u dat u hem ontmoette in de stad Serejeka. U was niet in staat te herhalen wat de smokkelaar tegen u had gezegd, u stelde dat hij enkel zei "kom" en u herhaalde dat uw man alles had geregeld. U kreeg geen uitleg over de reis en geen documenten. U wist niet hoeveel geld aan de smokkelaar werd betaald (gehoorverslag CGVS 1, p.26). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS, werd u opnieuw de kans gegeven om uitgebreid over uw illegale vlucht te spreken, en er werd u zeer duidelijk gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk te vertellen hoe u Eritrea heeft verlaten (gehoorverslag CGVS 2, p.17). **Maar opnieuw waren uw antwoorden enkel vaag, kort en zeer weinig doorleefd.** U kon - opnieuw - op geen enkele manier meer concrete antwoorden geven over hoe u uw reis heeft gepland, en u herhaalde enkel dat uw echtgenoot het voor u regelde (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Hij had u opgebeld per telefoon om te zeggen dat u moest vertrekken. U kon echter slechts zeer weinig vertellen over de conversatie die u met uw echtgenoot had, en u kon enkel stellen dat hij vroeg om te vertrekken en dat hij zei dat er iemand zou zijn in [de stad] Serejeka. **Dat u zich op geen enkele manier uw ontmoeting met de smokkelaar voor de geest kan halen, en dat u van geen enkel detail van uw reis op de hoogte was, wijst op een compleet gebrek aan doorleefde ervaringen. Zodoende, doen uw verklaringen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea. Bovendien, blijken uw verdere verklaringen over uw illegale vlucht danig tegenstrijdig.** Zo bleek u, tijdens het eerste gehoor voor het CGVS, met de bus uit de stad Serejeka te zijn vertrokken, en langs de steden Adi Tekelezan, Keren en Elabered te zijn gereisd, en u stelde dat de volgorde als volgt was: eerst de stad Adi Tekelezan, dan de steden Elabered, Keren en Hagaz, en tenslotte de stad Barentu (gehoorverslag CGVS 1, p.25). Wanneer u gevraagd werd of u controles was tegengekomen onderweg, antwoordde u dat er toevallig geen controle was. Mocht u echter toch een checkpoint hebben tegengekomen, dan zou u niets gedaan hebben, en ook had u geen uitvlucht voorbereid. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS noemde u de steden die u had gepasseerd naar de stad Barentu echter in andere volgorde (gehoorverslag CGVS 2, p.17). U stelde u dat u vanuit [de stad] Serejeka, langs de steden Adi Tekelezan, Elabered, Halgaz, Keren, Barentu en Akordet had gereisd, en dat [de stad] Barentu de laatste stad was die u passeerde. U werd erop gewezen dat u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS een heel andere volgorde had gegeven, en u werd er bovendien op gewezen dat u, volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd), de stad Keren eerder had moeten passeren dan de stad Hagaz (gehoorverslag CGVS 2, p.18). U bleef echter bij uw - onjuiste en tegenstrijdige - verklaringen. Sterker nog, in tegenstelling tot het eerste gehoor voor het CGVS, verklaarde u deze keer dat u wél een checkpoint passeerde in [de stad] Keren, maar dat de smokkelaar met de controleurs communiceerde. **Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig aan de verklaringen die u had afgelegd tijdens het eerste gehoor,** en u werd dan ook met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd (gehoorverslag CGVS 2, p.20). U zweeg eerst enkel, om daarna te stellen dat u het checkpoint waarschijnlijk was gepasseerd zonder het te vertellen. Er dient opgemerkt dat uw antwoorden absoluut geen afdoende verklaring bieden voor deze tegenstellingen.

Dat u slechts onduidelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen kan afleggen over de gevaarlijke reis die u heeft ondernomen - namelijk het illegaal verlaten van een land via een streng bewaakte landsgrens - is danig weinig aannemelijk en doet ernstig afbreuk aan de door u beweerde illegale vlucht uit Eritrea.

Ten tweede, zijn ook de verklaringen over uw vertrek uit de Zuid-Soedanese hoofdstad Juba, alwaar u het vliegtuig zou hebben genomen naar Turkije, danig weinig geloofwaardig. Uw antwoorden waren opnieuw onduidelijk, kort en zeer weinig waarschijnlijk. Er dient opgemerkt dat u zeer herhalend op de aan u gestelde vragen antwoordde door telkens te stellen dat **uw echtgenoot de reis voor u regelde** (gehoorverslag CGVS 1, p.31 en gehoorverslag CGVS 2, p.24). U vertrok uit de stad Juba met behulp van een smokkelaar die voor u een vals paspoort regelde (gehoorverslag CGVS 1, p.4). U kon echter zeer weinig vertellen over het valse paspoort en de gebeurtenissen in de luchthaven van Juba. Gevraagd hoe u van de stad Juba naar Turkije reisde, zei u dat u een vals document had, dat uw man zei dat u moest vertrekken en dat u zo naar Turkije ging (gehoorverslag CGVS 1, p.31). U had daarvoor – opnieuw - niets gedaan. De smokkelaar zei u enkel te vertrekken, en u vertrok. U wist de naam van de smokkelaar niet, en ook al had u zijn nummer in uw telefoon, u kon nog steeds niet zeggen hoe u hem noemde (gehoorverslag CGVS 2, p.24). **Meer nog, u was van geen enkel gegeven in het door u gebruikte valse paspoort op de hoogte.** U stelde dat u de naam in het paspoort niet heeft gezien, maar dat een zwarte man het u heeft gegeven en dat u niet naar de naam heeft gekeken maar gewoon gereisd heeft (gehoorverslag CGVS 1, p.4). Gevraagd wat u dan zou hebben gezegd mocht iemand u hebben tegengehouden aan de luchthaven en gevraagd hebben wat uw naam en nationaliteit was, kon u enkel antwoorden dat niemand u had tegengehouden. Gevraagd wat u dan had gedaan indien het wél zo zou zijn geweest, antwoordde u – herhalend - dat u niets te zeggen heeft, dat u niets wist, dus dat u niets had gedaan. **Deze verklaringen zijn danig opmerkelijk, te meer omdat u beweerde alleen te reizen** (gehoorverslag CGVS 1, p.31). Er werd u tijdens het tweede gehoor op het CGVS een tweede kans gegeven om te vertellen over het door u gebruikte valse paspoort, maar u stelde opnieuw de naam, nationaliteit en geldigheid van het paspoort niet te weten, omdat ze [de smokkelaars] u zeggen het niet te openen (gehoorverslag CGVS 2, p.25). Eveneens zei u opnieuw dat u niets zou hebben gezegd wanneer u zou zijn tegengehouden in de luchthaven, gezien u illegaal was (gehoorverslag CGVS 2, p.26). **Deze verklaringen zijn danig weinig geloofwaardig en aldus werd u met uw ongeloofwaardige verklaringen geconfronteerd,** en er werd u daarbij gevraagd eerlijk te zijn over uw vertrek, maar u kon enkel zeggen dat het in Afrika niet is als in andere landen. Dit antwoord snijdt dan ook absoluut geen hout. Ook over de paspoortcontrole die u moet doorlopen op de luchthaven in Juba, waren uw verklaringen eenvoudigweg niet aannemelijk. Gevraagd hoe alles in zijn werk ging aan de paspoortcontrole op de luchthaven, zei u kort dat ze u niets hebben gezegd (gehoorverslag CGVS 1, p.32). Gevraagd om daarover meer details te geven, en gevraagd hoe de paspoortcontrole in Juba dan in zijn werk ging, antwoordde u opnieuw uiterst kort dat u rechtstreeks bent gegaan en dat u uw ticket heeft getoond. **Een derde keer** gevraagd hoe de paspoortcontrole in zijn werk ging, wie daar was en wie u controleerde, antwoordde u opnieuw, buitengewoon vaag, dat ze het niet hebben gezien en dat u rechtstreeks voorbij bent gegaan (gehoorverslag CGVS 1, p.32). Gesteld dat het zeer vreemd zou zijn dat uw paspoort niet zou worden gecontroleerd op de luchthaven, zei u – weinig geloofwaardig – dat ze u toevallig niet hebben gezien. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS werden u hierover opnieuw vragen gesteld, en er werd u gevraagd om stap voor stap uit te leggen wat u op de luchthaven deed, alvorens op het vliegtuig te stappen, maar uw antwoorden waren andermaal vaag en ontwijkend. Zo zei u dat u binnenging, dat u bent gaan zitten, en dat er een kamer was waar de vliegtuigen opstijgen, daarna ging u het vliegtuig op en bent u vertrokken (gehoorverslag CGVS 2, p.25). Gevraagd waarvoor u uw valse paspoort dan nodig had, antwoordde u dat u doorging door het te gebruiken. Er werd u **nogmaals, en dus een vierde keer,** gevraagd hoe de paspoortcontrole dan in zijn werk ging, en u zei – in tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor en bovendien zeer summier - dat ze aan de ingang waren en het paspoort vroegen met het ticket, het controleerden en u lieten doorgaan (gehoorverslag CGVS 2, p.26). U beweerde niet te zijn gecontroleerd door de douane of politie omdat alles door de smokkelaar werd geregeld. Ook wist u niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft (gehoorverslag CGVS 1, p.4 en gehoorverslag CGVS 2, p.26). **Dat u dermate weinig informatie kan verschaffen over de procedures op de luchthaven, en dat u daarbij een danig groot risico zou nemen om te worden ontdekt, door absoluut geen kennis te hebben over uw reisweg, vlucht- en paspoortgegevens, terwijl u stelde alleen te reizen, is uiterst weinig aannemelijk en aldus wordt op die manier opnieuw ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde illegale reisweg naar België.** Er dient eveneens opgemerkt dat, aangezien u geenszins aannemelijk maakt Eritrea op illegale wijze te hebben verlaten, u dit enkel op de legale manier kunt hebben gedaan. Volgens informatie toegevoegd aan het administratieve dossier – is het echter zeer moeilijk om Eritrea op legale manier te verlaten. Hiertoe heeft men een paspoort met geldig exit-visum nodig, dat slechts aan bepaalde categorieën van Eritreeërs wordt afgegeven. Voorts vermeldt de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de

nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voor het verkrijgen van een exit-visum, dient aangetoond dat de aanvrager de nationale dienstplicht voltooide, dan wel is vrijgesteld van deze, en dient een eveneens een paspoort voorgelegd te worden. **Gezien u geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde illegale vlucht uit Eritrea, kan enkel worden besloten dat u op legale wijze het land heeft verlaten, met een exit-visum. Gezien u uw verklaringen over uw beweerde illegale vlucht geenszins aannemelijk wist te maken, heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat u in de negatieve aandacht zou staan van de Eritrese autoriteiten, en een vrees voor vervolging zou koesteren.** Echter, gevraagd of u weet hoe u Eritrea legaal moet verlaten en waar u een Eritrees paspoort moet aanvragen, zei u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 2, p.10).

Verder, zijn ook uw verklaringen omtrent de illegale vlucht van uw echtgenoot en moeder, zeer weinig geloofwaardig. Wat betreft uw **echtgenoot**, stelde u, dat hij sinds het jaar 2011 in Israël verblijft (gehoorverslag CGVS 1, p.21). U stelde te zijn gearresteerd in Eritrea omwille van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS 1, p.18). Gevraagd om welke redenen u werd gearresteerd en wat uw echtgenoot dan had gedaan, zei u – verbazend genoeg – dat hij het u niet verteld had (gehoorverslag CGVS 1, p.19 en gehoorverslag CGVS 2, p.11). Dit is op zich al heel merkwaardig, aangezien u dagelijks contact heeft met hem (gehoorverslag CGVS 2, p.11) en hij reeds sinds 2011 in Israël verblijft. Maar ook over de manier waarop hij Eritrea verliet, wist u absoluut niets te vertellen. Zo werd u gevraagd om alles te vertellen over zijn vlucht uit Eritrea, hoe hij Eritrea heeft verlaten en waarheen hij ging (gehoorverslag CGVS 2, p.11). U stelde enkel – zeer vaag – daar niet veel over te weten, en enkel te weten dat hij is vertrokken. Gevraagd of hij u dan nooit vertelde hoe hij dat had gedaan, zei u dat u contact had met hem, maar dat u er niet over sprak. Geconfronteerd met het feit dat u was gearresteerd omwille van hem [uw echtgenoot], en dat zijn vlucht dus de reden is van uw vlucht, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat jullie niet hebben gepraat over de manier waarop hij het land had ontvlucht, stelde u enkel dat u door hem bent vertrokken, maar dat u over die dingen zal praten als u hem ontmoet. Opnieuw gesteld dat u zelf ook Eritrea illegaal verlaten heeft, net als hem, en gevraagd of jullie dan niet over zijn reisweg praatten, antwoordde u opnieuw dat u dat niet gedaan heeft. Wat betreft uw **moeder**, stelde u dat zij sinds het jaar 2013 Eritrea had verlaten en u had vervoegd in de stad Juba, in Zuid-Soedan (gehoorverslag CGVS 1, p.15). U stelde dat zij naar Juba kwam om daar te werken omdat er in Eritrea geen werk is (gehoorverslag CGVS 1, p.16). Gevraagd of zij op een illegale manier het land heeft verlaten, antwoordde u bevestigend. **Opnieuw, dient opgemerkt, dat u op geen enkele manier kan vertellen hoe uw moeder het land illegaal heeft verlaten.** Zo werd u gevraagd om stap voor stap uit te leggen hoe uw moeder het land illegaal verliet, maar u zei enkel dat ze naar Khartoem ging (gehoorverslag CGVS 2, p.8). U verklaarde dat u geen contact met haar had voor ze uit Eritrea vertrok, en dat u niet veel contact had met haar door verbindingproblemen. Zij had u pas gecontacteerd wanneer ze in Juba was aangekomen, in het jaar 2015. **U was van geen enkel gegeven over uw moeders vlucht op de hoogte.** Nochtans, had u zelf ook het land illegaal verlaten, waardoor het eerder logisch is dat u met uw moeder daarover sprak, en haar zelfs zou helpen. Geconfronteerd met deze vaststelling, kon u enkel zeggen dat u dat inderdaad gedaan zou moeten hebben, maar dat u het niet deed (gehoorverslag CGVS 2, p.10). Nog vreemder, is het feit dat u twee jaar met uw moeder heeft samengeleefd in de stad Juba, maar dat jullie geen enkele keer bleken te hebben gesproken over uw moeders illegale vlucht (gehoorverslag CGVS 2, p.8). Opnieuw werd u met uw vreemde verklaringen geconfronteerd, maar u bleef erbij niet met uw moeder te hebben gesproken over haar illegale vertrek, en u zei dat u er niets over verteld heeft en het ook niet heeft gevraagd, omdat iedereen langs de stad Khartoem passeert wanneer hij Eritrea illegaal verlaat (gehoorverslag CGVS 2, p.9). **Dat u op geen enkele manier met uw echtgenoot gesproken heeft over zijn illegale vertrek uit Eritrea, terwijl hij u aanraade zelf ook te vertrekken, en dat u daarenboven ook niet met uw moeder over haar vertrek sprak – dat zich na uw eigen vertrek situeerde – terwijl u met haar twee jaar heeft samengewoond in de stad Juba, is danig weinig aannemelijk en doet zowel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen illegale vertrek, als aan de illegale vertrekken van uw echtgenoot en moeder. Dat u over een dergelijke levensbedreigende en risicovolle situatie, namelijk Eritrea verlaten via een streng bewaakte landsgrens, geen ervaringen zou uitwisselen, is immers uiterst weinig waarschijnlijk.**

Tenslotte, dient opgemerkt, dat zelfs uw verklaringen over uw leven en werk in Eritrea tegenstrijdig zijn doorheen beide gehoren. Wat betreft uw **vader**, verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat hij in het leger was, en dat hij was omgekomen bij de Eritrees-Ethiopische oorlog in het jaar 1998 (gehoorverslag CGVS 1, p.15). U stelde dat hij altijd in het leger was geweest en dat u niet wist of hij nog een ander inkomen had. Gevraagd of hij een boerderij of vee bezat, zei u het niet te weten. Wat betreft uw **moeder**, zei u dat zij in Eritrea een huisvrouw was en geen job had (gehoorverslag CGVS 1, p.16).

Het is dan ook danig opvallend, wanneer u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaarde dat u wél over een boerderij beschikte in Eritrea (gehoorverslag CGVS 2, p.6). **Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig aan uw verklaringen tijdens het eerste gehoor voor het CGVS.**

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat u absoluut niet aannemelijk kan maken dat u Eritrea effectief illegaal zou zijn ontvlucht, wat enkel wijst op een legaal vertrek uit Eritrea. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden.

Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS werd u verschillende malen uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden, en werd u steeds aangespoord om de waarheid te vertellen (gehoorverslag CGVS 2, p.6, p.10, p.11, p.26 en p.27). Er werd er zelfs uitdrukkelijk op gewezen dat de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek belangrijk is voor uw dossier en u werd voor het nemen van de pauze duidelijk aangespoord na te denken over uw antwoorden (gehoorverslag CGVS 2, p.16) U bleef echter uitermate vage en onduidelijke verklaringen afleggen.

Wat betreft de door u neergelegde kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw moeder, uw schoonmoeder en schoonvader, kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Eritrese herkomst wordt dan ook niet in vraag gesteld, maar wel uw verklaarde illegale vlucht uit Eritrea. Ook het door u neergelegde medische attest, waarin vermeld staat dat uw lichaam bepaalde littekens vertoont, weet de vaststellingen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea – die niet geloofwaardig wordt geacht – niet te wijzigen.

Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke problemen en vlucht uit Eritrea, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 juli 2018 een schending aan van “Artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2 en 8/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”); Artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; Artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht; Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen; Artikelen 3, 5, 7, 9,10,11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Res judicata beginsel; De algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur: beginsel van zorgvuldigheid; beginsel van redelijkheid; beginsel van proportionaliteit; beginsel van de gezinseenheid”.

Zij wijst op het arrest van 19 maart 2018 van de Raad (RvV 19 maart 2018, nr. 201 241) en klaagt aan “de verwerende partij geen enkele geactualiseerde rapport over Eritrea noch andere landeninformatie kaart [meedeelt] in het administratieve dossier dat aan de raadsman van de aanvrager gecommuniceerd werd” en dat de bestreden beslissing “onvoldoende rekening [houdt] met de lessen uit het arrest betreffende de geloofwaardigheid van het asiolverhaal en de verklaringen van de asielzoeker”, waardoor “het beginsel res judicata” geschonden zou worden. Zij klaagt aan dat de huidige bestreden beslissing, met uitzondering van één paragraaf, “woord voor woord hetzelfde [is] als de nietig verklaarde beslissing”.

Verzoekster benadrukt dat aan haar Eritrese nationaliteit niet getwijfeld wordt. Volgens verzoekster is de motivering van de bestreden beslissing kennelijk tegenstrijdig, gezien “de verwerende partij tegelijkertijd niet [kan] verklaren dat de Eritreanse nationaliteit van de verzoekster niet getwijfeld werd, maar dat de vlucht van de verzoekster wel”. Zij wijst op de situatie in Eritrea betreffende legaal en illegaal vertrek. Zij meent dat “er geen mogelijkheid [is] dat de verzoekster Eritrea op een wettelijke wijze heeft verlaten”.

Zij herneemt haar verklaringen over de illegale vlucht van haar eerste persoonlijk onderhoud en voert aan dat zij deze verklaringen bevestigde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud. Zij voegt dienaangaande bij haar verzoekschrift een document met *“een nauwkeurige en gedetailleerde manier hoe ze Eritrea verliet, en hoe ze in België aankwam”* en *“een verklaring toe van haar echtgenoot, K.H., met een kopie van zijn Israëlische verblijfsvergunning”*.

Volgens verzoekster werd niet getwijfeld aan *“de risico van de vervolging in Eritrea”* en zij wijst op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde raagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende onderzoeken ten aanzien risico van vervolging wegens de probleem van illegale vlucht in Eritrea”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Getuigenis van de verzoekster”* en *“Verklaring van haar echtgenoot, K.H., met een kopie van zijn Israëlische verblijfsvergunning”*. Ter terechtzitting toont zij de kopie van deze verklaring en verblijfsvergunning.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan de Eritrese nationaliteit van verzoekster.

2.4.2. In het verzoekschrift wordt gewezen op het arrest van 19 maart 2018 van de Raad (RvV 19 maart 2018, nr. 201 241) en is verzoekster van oordeel dat de huidige bestreden beslissing, met uitzondering van één paragraaf, *“woord voor woord hetzelfde [is] als de nietig verklaarde beslissing”*, en dat de bestreden beslissing *“onvoldoende rekening [houdt] met de lessen uit het arrest betreffende de geloofwaardigheid van het asielverhaal en de verklaringen van de asielzoeker”*, waardoor *“het beginsel res judicata”* geschonden zou worden.

2.4.3. De Raad stelt vast dat het administratief dossier thans de volgende informatie bevat: *“Eritrea. Landmine Impact Survey. 2004”, “Mapcarta.com”, “Street Map of Asmara. 2011. Daniel Abbay”, www.openstreetmap.org, www.wikimapia.org, “COI Focus: Eritrea: Schoolsysteem” van 10 juli 2015, “COI Focus: Eritrea: Publieke feestdagen” van 15 juli 2015, “COI Focus: Eritrea: Gebruik van de gregoriaanse en de juliaanse kalender” van 17 augustus 2015, “EASO: Eritrea: Country Focus” (p. 12-*

19, 52-54) van mei 2015, www.openstreetmap.org, "Mandatory Premarked HIV testing as a challenge to human rights", www.er.geoview.info, "Background to the border dispute between Eritrea and Ethiopia" en de Wikipedia-pagina over "Hamid Idris Awate". Deze objectieve informatie is afdoende om verzoeksters kennis over haar dorp Zager in de subzoba Serejeka, zoba Maekel (notities van het persoonlijk onderhoud [hierna: notities] 13 juli 2017, p. 5-11; notities 8 mei 2018, p. 4-9), over het schoolverloop in Eritrea (notities 13 juli 2017, p. 11-12; notities 8 mei 2018, p. 10-11), over de publieke feestdagen (notities 13 juli 2017, p. 23-24; notities 8 mei 2018, p. 11-13), over de administratieve indeling (notities 13 juli 2017, p. 7, 9-10, 12; notities 22 september 2017, p. 3), over de verschillende Eritrese etnische groeperingen (notities 13 juli 2017, p. 12-13, notities 8 mei 2018, p. 9-10), over het Eritrees-Ethiopisch grensconflict en Idris Awate (zie notities 13 juli 2017, p. 14-15, 23) en over de verplichte HIV-test voor het huwelijk (notities 13 juli 2017, p. 17) te kunnen toetsen.

2.4.4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen met de Eritrese autoriteiten, die op zoek zijn naar haar echtgenoot. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielerelaas van verzoekster.

2.4.5. Zo kon verzoekster niet eens aangeven waarom haar echtgenoot het land ontvlucht was, noch wat de autoriteiten van hem wilden, noch hoe hij zijn illegale vlucht voorbereidde en ondernam, noch waarom ze haar hiervoor arresteerden ("*Tot nu toe heeft hij niet verteld wat hij heeft gedaan. [...] Nee ze hebben me niets verteld. [...] Hij is van Sawa, zijn plaats, vertrokken, we hebben elkaar nog niet ontmoet, daarom weet ik niet waarom.*"; notities 13 juli 2017, p. 19-20; "*Nee dat weet ik niet. [...] Ik weet niet veel daarover, ik weet enkel dat hij vertrokken is. [...] Ik heb contact met hem, maar we hebben er niet overgesproken, ik heb dagelijks contact met hem. [...] Ja ik ben door hem vertrokken, maar ik wacht af om hem te ontmoeten en over die dingen te praten.*"; notities 22 september 2017, p. 11).

2.4.6. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster haar land op gevaarlijke en kostelijke manier illegaal ontvluchtte, omwille van voor haar onbekende problemen van haar echtgenoot. Dit klemt te meer nu verzoekster beweerde dat ze op 31 januari 2010 huwde met haar echtgenoot en een jaar samenwoonden voor hij naar Sawa ging en vandaar vluchtte (notities 13 juli 2017, p. 17, 20; notities 22 september 2017, p. 11). Indien verzoekster beweerdelijk meermaals door militairen bezocht werd en in oktober 2012 zelfs gearresteerd en een maand lang ondervraagd werd over haar echtgenoot, dan moet verzoekster logischerwijze ook op deze manier vernomen zou hebben waarvoor haar man gezocht werd en waarom zij hierover bevraagd werd.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatigheid zich sedert 2012 enigszins te informeren over de oorzaak van haar problemen - desgevallend na haar vertrek, toen zij nog geregeld in contact stond met haar echtgenoot en hij ook haar vlucht naar België regelde - is geenszins ernstig en ondergraven volledig haar vrees voor vervolging zodat hieruit slechts kan afgeleid worden dat verzoekster vrijwillig haar land verliet.

2.4.7. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster vage, weinig doorleefde en op sommige vlakken tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent haar reisweg naar België.

2.4.8. Betreffende haar illegale vertrek uit Eritrea, kon zij niet geloofwaardig vertellen over hoe zij de smokkelaar in Eritrea ontmoette (notities 13 juli 2017, p. 17, 25-26).

2.4.9. Verder verklaarde zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij naar Barentu reisde via "*Adi Tekelezan, Elaberid, en dan Keren, dan Hagaz*" (notities 13 juli 2017, p. 25) maar tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat zij via "*Adi Tekelezan, Elaberad, Halgaz, Keren, Akordet*" reisde (notities 22 september 2017, p. 18-19), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij Keren had moeten passeren voor Halgaz. Waar zij in haar "*Getuigenis*", bij het verzoekschrift gevoegd, aanvoert dat zij de steden niet in volgorde noemde, merkt de Raad op dat uit de notities duidelijk blijkt dat zij zelf steeds spontaan aangaf dat zij de steden in volgorde opsomde (notities 13 juli 2017, p. 25; notities 22 september 2017, p. 18-19), dat tijdens haar tweede onderhoud nog gevraagd werd of ze de steden in volgorde noemde ("*U zei alle plaatsen waar u ben gepasseerd in volgorde?*"; notities 22 september 2017, p. 18), waarop zij bevestigend antwoordde, én dat zij geconfronteerd werd met haar vorige andersluidende verklaringen en met de tegenstrijdigheid ("*Want vorige keer heeft u een andere volgorde gezegd? [...] Maar ik denk niet dat u Hagaz passeert voor u in Keren komt?*"; notities 22 september 2017, p. 19), maar zij bleef vasthouden aan de door haar gegeven volgorde. Verzoeksters beweringen in haar getuigenis zijn manifest strijdig met haar eerdere verklaringen.

2.4.10. Tevens vertelde verzoekster aanvankelijk, tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, dat zij op deze weg geen enkele controlepost passeerde en dat zij hierop ook niet werd voorbereid (*"Toevallig was er toen geen controle. [...] Niets, dan had ik niets gedaan. [...] Helemaal niets."*; notities 13 juli 2017, p. 25), om dan tijdens haar daaropvolgend persoonlijk onderhoud aan te geven dat zij wél eenmalig een controlepost passeerde, zijnde in Keren, en dat enkel de smokkelaar moest spreken maar dat zij anders zou hebben gezegd dat zij familie ging bezoeken (*"Er was één in Keren, maar hij was met de smokkelaar aan het communiceren. [...] Omdat hij afstapte en met hen sprak en dus vroegen ze niets. [...] Niets, want ik had geen documenten, wat moest ik zeggen? [...] Ik zou gezegd hebben dat ik familieleden ging bezoeken."*; notities 22 september 2017, p. 19). Beide tegenstrijdige versies stroken evenmin met voornoemde *"Getuigenis"*, waarin zij schrijft dat elke grens van elke stad een veiligheidspost heeft die doorreisdocumenten vraagt (*"In Eritrea u can't travel freely from one city to other city because in every border of each city there is a security that they ask u a paper for passing and that's why I can't know all the cities of Eritrea respectively."*; getuigenis, p. 1-2). Overigens beweerde zij op het Commissariaat-generaal, in tegenstelling tot haar stellingen in voornoemde *"Getuigenis"*, niet te weten wat zij nodig had om vrij te kunnen reizen in Eritrea (*"Toen wist ik helemaal niets."*; notities 13 juli 2017, p. 26), hoewel zij verklaarde zelf onder andere naar Serejeka en Asmara te zijn gegaan met de bus om boodschappen te doen (notities 13 juli 2017, p. 6, 8). Verzoeksters getuigenis is een *post factum* poging haar onjuiste en strijdige verklaringen recht te trekken aan de hand van opgezochte landeninformatie. Dit bevestigt eerder dat verzoekster onwetend was over de reis over land naar Soedan.

2.4.11. Ook verzoeksters verklaringen over haar reis van Juba, Zuid-Soedan, naar Turkije, zijn geheel ongeloofwaardig. Zo kon zij zich de naam van de smokkelaar niet herinneren (notities 22 september 2017, p. 25), beweerde zij het gebruikte valse paspoort niet te hebben opengedaan en derhalve niets te weten over de naam, nationaliteit of geldigheid van het paspoort (*"Omdat ze zeggen het niet te openen als ze het pp geven dan kan je de naam, geldigheid en nationaliteit niet weten. [...] Ik heb het niet geopend, omdat hij zei, niet openen gewoon zo gaan."*; notities 22 september 2017, p. 25) en stelde zij aanvankelijk geen paspoortcontrole te hebben doorlopen op de luchthaven in Juba (notities 13 juli 2017, p. 32) om dan tijdens een later persoonlijk onderhoud te verklaren dat ze haar paspoort en ticket aan de ingang vroegen en controleerden (notities 22 september 2017, p. 25-26).

2.4.12. Een dergelijke gang van zaken is geheel onaannemelijk. Van verzoekster kan wel degelijk verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens ongeveer weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Van een asielzoekster die reist met een vals paspoort kan wel degelijk worden verwacht dat zij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen, gelet op de kans die zij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent haar identiteit en haar reisdoel, gezien het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit.

2.4.13. Dat verzoekster de waarheid niet vertelt over haar reisweg van Juba naar Europa, blijkt nog uit haar *"Getuigenis"*, bij het verzoekschrift gevoegd. Daarin kon zij plots wel de naam van de smokkelaar, die haar van Soedan naar Turkije hielp, geven, terwijl zij op het Commissariaat-generaal nog stelde dat hij zijn naam niet vertelde (*"Hij wist mijn naam, maar ze zeggen u de namen niet."*; notities 22 september 2017, p. 25). In deze *"Getuigenis"* stelt verzoekster bovendien te weten dat het valse paspoort dat zij gebruikte om naar Turkije te reizen Ethiopisch was en op naam van *"E.D."* van Mekele stond. Verzoekster legt echter niet uit waarom zij deze kennis niet had opgedaan toen het noodzakelijk was, met name toen zij met dit paspoort reisde, noch hoe zij deze gegevens alsnog te weten kwam, gezien zij beweerde dit paspoort te hebben weggegooid nadat zij in Turkije aankwam (*"Ik gooide het weg omdat hij dat vroeg."*; notities 22 september 2017, p. 26). Opnieuw blijft verzoekster bij loutere *post factum* beweringen.

2.4.14. Gelet op het voorgaande, wordt er geen geloof gehecht aan verzoeksters beweerde illegale vlucht uit Eritrea, aan haar daaropvolgende reisweg en aan de beweerde gebruikte (valse) reisdocumenten. Wel integendeel, verzoeksters verklaringen en kennis is dermate ontoereikend dat hieruit enkel kan worden vastgesteld dat ze de beweerde gebeurtenissen niet heeft meegemaakt.

2.4.15. Uit “EASO: Eritrea: Country Focus” van mei 2015 (p. 52), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Eritreeërs op een legale manier Eritrea kunnen verlaten met een paspoort, een gezondheidscertificaat en een exit visum. Een exit visum wordt doorgaans toegekend aan mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen vrijgesteld van nationale dienst op basis van medische gronden, personen reizend naar het buitenland voor een medische behandeling, in sommige gevallen zaken- en sportmannen, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden en vertegenwoordigers van de autoriteiten en hun familieleden. Om een exit visum te verkrijgen moet de aanvrager tevens verschillende formaliteiten vervullen, waaronder het voorleggen van een identiteitskaart, een aanbevelingsbrief van de gemeente en een bewijs dat de nationale dienstplicht vervuld werd of dat de aanvrager hiervan om medische redenen vrijgesteld werd.

2.4.16. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde illegale vlucht uit Eritrea, kan de Raad met de commissaris generaal, enkel vaststellen dat verzoekster legaal vertrokken is en bijgevolg voormelde formaliteiten heeft vervuld toen zij Eritrea verliet. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat *“er geen mogelijkheid [is] dat de verzoekster Eritrea op een wettelijke wijze heeft verlaten”* en dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is gezien *“de verwerende partij tegelijkertijd niet [kan] verklaren dat de Eritreanse nationaliteit van de verzoekster niet getwijfeld werd, maar dat de vlucht van de verzoekster wel”*. Immers uit de bestreden beslissing, noch uit de toegevoegde landeninformatie kan niet blijken dat Eritreeërs hun land niet legaal kunnen verlaten, dit klemt te meer nu vele Eritreeërs in de golfstaten werken, wat terechtzitting niet wordt ontkend.

2.4.17. Uit de vaststelling dat verzoekster het land legaal met een exit visum verlaten heeft, volgt dat verzoekster - wiens Eritrese afkomst niet betwist wordt - kennelijk niet in de negatieve aandacht stond van de Eritrese autoriteiten, maar integendeel van deze overheid de kans kreeg met een paspoort en een exit visum haar land legaal te verlaten.

2.4.18. “EASO: Eritrea: Country Focus” van mei 2015 (p. 53) vermeldt tevens dat exit visa kunnen worden geweigerd aan personen van wie familieleden het land illegaal verlaten hebben. Dit wijst er verder op dat verzoekster geenszins de waarheid vertelt over (de aard van) het vertrek en het verblijf van haar echtgenoot uit Eritrea.

2.4.19. Dat verzoekster haar kennis over haar ervaring met een legaal vertrek uit Eritrea tracht verborgen te houden (notities 22 september 2017, p. 10), blijkt nog uit haar vage en ontwijkende antwoorden wanneer haar gevraagd wordt hoe haar moeder haar in 2013 kwam vervoegen in Juba, Zuid-Soedan. Verzoekster beweerde dat ook haar moeder op illegale wijze Eritrea via Khartoem verliet en dat ze in Juba twee jaar samen woonden en werkten, maar verzoekster wist over dit illegaal vertrek en de verdere reisweg van haar moeder verder helemaal niets (*“Ik weet dat ze illegaal het land verliet. [...] Ze ging naar Khartoem, en van Khartoem naar Juba. [...] We waren er niet over aan het praten. [...] Ik weet dat het een risico is, maar ik kon er niet over praten. [...] We hebben er niet over verteld, daarom. [...] Ik heb het niet gevraagd, omdat als je Eritrea verlaat en je gaat naar Khartoem dan passeert iedereen ongeveer hetzelfde, daarom dat ik niet veel heb gevraagd.”*; notities 22 september 2017, p. 8-9). Dit wijst erop dat verzoekster en haar moeder geenszins dezelfde ingrijpende ervaring - zijnde een illegale vlucht uit Eritrea - gedeeld hebben. Ook verzoeksters opvallende stelling *“Ze is gewoon eenvoudigweg vertrokken, ze heeft er geen aangevraagd.”*, wanneer haar gevraagd werd of haar moeder geen paspoort had verkregen om te kunnen vertrekken (notities 22 september 2017, p. 10), toont aan dat verzoekster geen voeling heeft met het voorbereiden en ondernemen van een complexe, kostelijke en risicovolle illegale vlucht uit Eritrea.

2.4.20. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Getuigenis van de verzoekster”* en *“Verklaring van haar echtgenoot, K.H., met een kopie van zijn Israëlische verblijfsvergunning”* zijn subjectieve ongestaafde beweringen over haar reisweg, die geen objectieve bewijswaarde hebben. Bovendien verschilt voornoemde *“Getuigenis”* op verschillende punten van haar verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie hierboven). Tevens wijst de Raad erop dat verwerende partij ter terechtzitting terecht opmerkt dat de *“Israëlische verblijfsvergunning”* van haar vermeende echtgenoot een onvertaalde fotokopie betreft en dat de stempel op de foto een afwijking vertoont, wat de authenticiteit ervan ondermijnt. Verzoekende partij heeft hiervoor geen verklaring. Voor zover aldus al zou worden aangenomen dat verzoekster inderdaad getrouwd is met deze persoon, wat zij niet aantoon, kan dit stuk haar relaas hoe dan ook niet staven.

De Raad merkt daarbij nog op dat er geen hindernissen worden aangebracht waarom verzoekster de situatie van haar echtgenoot niet eenduidig kan aantonen: of hij inderdaad reeds vele jaren in Israël is en de daar genomen de beslissingen over een eventuele asielaanvraag en/of een verblijfsvergunning. Verzoekster schiet ook op dit punt tekort in haar medewerking.

2.4.21. Verzoekster legt op het Commissariaat-generaal een medisch attest neer waarin twee litteken worden gemeld,. Een arts doet echter vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). *In casu* stelt de arts enkel de twee littekens vast. Hij vermeldt dat deze volgens de verklaringen van verzoekster het gevolg waren van een verbranding met warm water en een metalen staaf. Het getuigschrift doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat verzoekster haar problemen en illegaal vertrek uit Eritrea niet aannemelijk maakt zodat haar littekens bezwaarlijk verbonden kunnen zijn aan de motieven van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin kan dit uit het getuigschrift blijken.

2.4.22. De overige door verzoekster voorgelegde stukken - de identiteitskaarten van verzoekster en van de personen van wie zij beweert dat het haar moeder, haar schoonmoeder en haar schoonvader zijn - hebben geen betrekking op verzoeksters asielaanvraag, noch op bovenstaande vaststellingen.

2.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Wat de aangevoerde schending van de "*Artikelen 3, 5, 7, 9,10,11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*" betreft, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK